

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 28.01.2019 по 01.02.2019

2019/2

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Велика Палата)
Назва:	<u>CASE OF GÜZELYURTLU AND OTHERS v. CYPRUS AND TURKEY</u> (Заява № 36925/07)
Зміст:	<p>Заявники були близькими родичами трьох вбитих громадян Кіпру, які були знайдені мертвими зі слідами вогнепальних поранень 15 січня 2005 р. в районі шосе острова Нікосії-Ларнаки у тій його частині, що контролюється кіпрським урядом.</p> <p>Розслідування зухвалого вбивства було розпочато як органами влади Турецької Республіки Північного Кіпру (ТРПК), так і Кіпру. Хоча в результаті численних слідчих дій було встановлено підозрюваних осіб та їх місцезнаходження на території ТРПК, проте надалі розслідування зайшло в «глухий кут». Не було співпраці між владою ТРПК та Кіпру: влада ТРПК чекала отримання від Кіпру всіх матеріалів справи для проведення судового розгляду стосовно підозрюваних осіб, а влада Кіпру, в свою чергу, не направляла матеріали справи, а вимагала екстрадиції підозрюваних з ТРПК. Заявники стверджували про неефективність та бездіяльність органів державної влади Туреччини та Кіпру, зокрема ТРПК стосовно розслідування вбивства родичів заявників, відсутність співпраці між ними задля досягнення ефективності та дієвості кримінального провадження.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Відсутність порушення статті 2 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція) (проти Кіпру; процесуальний аспект).</p> <p>Порушення статті 2 Конвенції (проти Туреччини; процесуальний аспект).</p>
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44

	Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF CANGI v. TURKEY</u> (Заява № 24973/15)
Зміст:	У певний час заявник був членом ініціативної групи, що складалася з приватних осіб та неурядових організацій, які намагалися запобігти руйнуванню стародавньої ділянки міста. Справа стосувалася відмови органів влади надати заявнику офіційну копію протоколу засідання Комітету з питань культурної та природної спадщини щодо планів збереження стародавнього містечка і запланованого будівництва греблі. Запит заявника на отримання інформації був відхилений адміністративними судами, і його індивідуальна скарга, подана до Конституційного Суду, була оголошена неприйнятною. Посилаючись на статтю 10 Конвенції, заявник скаржився на порушення його права отримувати та передавати інформацію, що представляє суспільний інтерес, як громадянина і члена неурядової організації, що бореться за захист стародавнього містечка і сприяє поінформованості громадськості з цього питання.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF MIFSUD v. MALTA</u> (Заява № 62257/15)
Зміст:	Заявник стверджував, що встановлений законодавством Мальти обов'язок надати зразок матеріалу для проведення генетичної експертизи у справі про встановлення батьківства та внесення змін до відомостей про батька за позовом Х. попри його волю є не виправданим втручанням у приватне та сімейне життя заявника, що становить порушення права, передбаченого статтею

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

	<p>8 Конвенції.</p> <p>Окрім цього, вважав, що неприпустимо проводити таку експертизу на встановлення батьківства між ним та його можливою донькою (позивачка Х.), оскільки з моменту її народження пройшло понад 50 років; заявляв, що медичні маніпуляції у зв'язку з відібранням зразків могли вплинути на стан його здоров'я, оскільки він перебуває у похилому віці.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 8 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF DEACONU v. ROMANIA (Заява № 66299/12)
Зміст:	<p>Справа стосувалася подій 2010 року, під час яких 9-річна сестра заявників, потрапивши в дорожньо-транспортну пригоду, загинула в лікарні.</p> <p>За наслідками відкритого кримінального провадження водія автомобіля було визнано винним у вчиненні наїзду на сестру заявників та присуджено компенсувати моральну шкоду родичам загиблої (мати та брати).</p> <p>В подальшому страхова компанія подала апеляційну скаргу.</p> <p>Апеляційний суд вимоги страхової компанії задовольнив: зобов'язав водія компенсувати моральну шкоду та відхилив позов братів щодо відшкодування моральної шкоди, оскільки на момент подій їхній вік становив менше 14 років, отже, вони не могли знати та усвідомлювати негативні наслідки аварії у вигляді смерті людини.</p> <p>Заявники стверджували, що відбулася дискримінація за віковим критерієм щодо присудження їм моральної шкоди внаслідок втрати близької людини.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 14 у поєднанні із статтею 1 Першого Протоколу до Конвенції.

Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF STIRMANOV v. RUSSIA</u> (Заява № 31816/08)
Зміст:	Справа стосувалася обставин, за яких прокурор неодноразово ухвалював постанову про закриття кримінального провадження щодо заявника у зв'язку зі спливом строку давності притягнення до відповідальності. Заявник оскаржував такі постанови. Однак прокурор все ж закриття справу, повідомивши про це заявника листом більш ніж через рік. Заявник скаржився, що було порушено принцип презумпції невинуватості, оскільки постановою прокурора, яку він не мав змоги оскаржити, містилися формулювання, які не залишали сумніву у його винуватості.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 2 статті 6 Конвенції (щодо презумпції невинуватості)
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ANDREYEVA v. UKRAINE</u> (Заява № 24385/10)
Зміст:	Справа стосувалася скарги заявниці щодо неефективного розслідування смерті її сина у 2004 році. Так, він був знайдений мертвим у будівлі господарського призначення поряд із місцем проживання. Його смерть настала в результаті асфіксії дихальних шляхів, ймовірно в результаті удушення мотузкою. Після проведених слідчих дій органи досудового розслідування

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

	встановили відсутність підстав для відкриття кримінального провадження за фактом насильницької смерті, оскільки за наявними доказами у справі був зроблений висновок про самогубство сина заявниці. В подальшому на численні запити заявниці, яка не погоджувалась із таким висновком правоохоронних органів та вважала, що її сина вбили, розслідування його смерті відновлювалось, проте нових обставин у справі встановлено не було. Заявниця стверджувала про неефективність та надмірну тривалість досудового розслідування смерті її сина; окрім цього, слідчі дії проводилися неналежним чином та не у повному обсязі, що не дало змоги встановити істинні причини смерті.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (процедурний аспект).

Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF EBRU DİNÇER v. TURKEY</u> (Заява № 43347/09)
Зміст:	Справа стосується обставин пожежі, що спалахнула в жіночій частині на території в'язниці під час поліцейської операції, яку провели сили безпеки у в'язниці Байрампаша (Стамбул) у грудні 2000 року. Внаслідок пожежі пані Дінсер зазнала серйозних опіків різних частин тіла, в тому числі обличчя. Заявниця скаржилася на те, що вона отримала серйозні травми під час цієї операції; стверджувала про неефективність розслідування обставин спричинення їй шкоди.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції.

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF VORIENĖ v. LITHUANIA</u> (Заява № 39423/15)
Зміст:	<p>Заявниця стверджувала, що органи влади Литви несуть відповідальність за смерть її сина, який на момент її настання перебував під вартою; вважала, що розслідування факту смерті не було ефективним та оперативним, зокрема, правоохоронні органи не виконали покладених на них обов'язків щодо проведення належного розслідування цих обставин.</p> <p>Окрім цього, заявляла, що працівники поліції вбили її сина та імітували його смерть, щоб приховати факт того, що вони завдавали йому тілесних ушкоджень.</p> <p>За встановленими даними по справі, син заявниці перебував один в камері, не порушував режиму перебування. Конвой відповідно до посадових інструкцій і встановленого режиму перевіряв камеру та стан затриманого.</p> <p>Смерть сина заявниці настала в результаті асфіксії дихальних шляхів унаслідок удушення підвішеним простирадлом/ковдрою.</p> <p>Окрім цього, він залишив передсмертну записку. В сукупності всіх обставин ЄСПЛ не встановив порушення статей Конвенції, оскільки правоохоронні органи, прокуратура та суд здійснили всі необхідні дії задля забезпечення належного розслідування цього факту.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 2 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ALIMURADOV v. RUSSIA</u> (Заява № 23019/15)
Зміст:	Заявник, який є уродженцем Азербайджану, разом із своєю матір'ю

	<p>та бабусею у 2003 році переїхали до Росії на постійне місце проживання. Він отримав середню освіту та базову вищу освіту у коледжі в Санкт-Петербурзі.</p> <p>Згодом, 7 лютого 2014 року Кіровський районний суд м. Санкт-Петербурга визнав заявника винним у незаконному проживанні в Російській Федерації, що є адміністративним правопорушенням, та призначив покарання у вигляді штрафу та примусового видворення з Росії. До видворення заявник мав утримуватись у спеціальному ізоляторі для тримання під вартою іноземців. Надалі, під час процедури видворення, було встановлено, що заявник не є громадянином Азербайджану, а тому процес видворення та строк його тримання під вартою є невизначеним. На підставі цього факту заявника було звільнено з-під варти.</p> <p>Заявник стверджував про жахливі умови тримання під вартою, про відсутність ліжок, переповненість камер; заняття на свіжому повітрі обмежувались 15-ма хвилинами на тиждень, оскільки не вистачало працівників установи задля забезпечення належного контролю за дотриманням режиму. Окрім цього, заявник скаржився на порушення статті 5 Конвенції у зв'язку із тим фактом, що органи державної влади неналежно проводили процедуру видворення, оскільки вони усвідомлювали той факт, що видворення заявника не є можливим; стверджував про порушення його права у зв'язку із неможливістю ініціювати перегляд судового рішення про взяття під варту.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.</p> <p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>29/01/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>29/01/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF KOVÁCS v. HUNGARY</u> (Заяви № 21314/15, 21316/15, 21317/15 та 21321/15)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники стверджували, що були піддані жорсткому поводженню зі сторони працівників міліції, які зупинили їх без видимих на те підстав задля проведення перевірки особистості з мотивів їх приналежності до ромів. Справа стосувалася подій 3 вересня</p>

	<p>2013 року.</p> <p>Так, близько опівночі, заявники перебували на автозаправній станції. До них підійшли працівники поліції для перевірки документів та раптом почали завдавати тілесних ушкоджень. Згідно версії уряду, напередодні, до прибуття на АЗС, заявники порушували громадський спокій та сварились із працівниками місцевого нічного клубу, в якому їм було відмовлено в обслуговуванні. Ймовірно, заявники перебували в стані алкогольного сп'яніння.</p> <p>Надалі поліцейський патруль, проїжджаючи повз АЗС, побачив автомобіль та осіб поряд з ними, які за описом були схожі на порушників громадського спокою біля нічного клубу.</p> <p>Працівники поліції розпочали перевірку даних цих осіб. У відповідь заявники вели себе агресивно, в результаті чого до заявників була застосована фізична сила з подальшим затриманням та доставленням до відділення поліції.</p> <p>Близько 3-ї ночі заявники були звільнені з відділення поліції. Вони подали скарги до прокуратури з приводу факту застосування сили щодо себе, проте в діях працівників поліції не було встановлено перевищення меж службових повноважень.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ALBERT AND OTHERS v. HUNGARY</u> (Заява № 5294/14)
Зміст:	Заявники стверджували про порушення їхнього права на мирне володіння майном через законодавчу норму щодо інтеграції банків, яка обмежує вплив заявників та їх участь в діяльності банків, незважаючи на той факт, що вони є володільцями акцій цих установ.
Констатоване	Відсутність порушення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції.

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

порушення (стаття):	
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ORLEN LIETUVA LTD. v. LITHUANIA</u> (Заява № 45849/13)
Зміст:	Компанія-заявник стверджувала про порушення принципу юридичної визначеності у зв'язку з тим, що на неї було накладено штраф після спливу строку притягнення до відповідальності за порушення законодавства про конкуренцію та різним тлумаченням цього строку, який був застосований у подібних справах.
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF IVANOV AND KASHUBA v. UKRAINE</u> (Заяви № 12258/09 та 54754/10)
Зміст:	Заявники, які перебували під вартою, стверджували, що вони не були забезпечені належною медичною допомогою у зв'язку із наявними у них інфекційними захворюваннями. Другий заявник також стверджував, що під час перебування під вартою захворів на туберкульоз, проте не отримав належного лікування; заявляв, що у зв'язку з цим він не мав ефективного правового захисту щодо своїх скарг на неналежну медичну допомогу. Окрім цього, скаржився на неналежні умови відбування покарання в колонії. Так, під час кожного виходу із камери на нього одягали наручники і його супроводжував конвой зі службовими собаками.

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (щодо відсутності належного медичного лікування під час перебування заявників під вартою). Порушення статті 3 Конвенції (щодо застосування наручників до другого заявника). Порушення статті 13 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF CHUPRYNA v. UKRAINE</u> (Заява № 876/16)
Зміст:	Заявниця скаржилася на неналежні умови перебування в колонії під час відбування покарання за вироком суду; стверджувала про те, що вона не отримувала належної медичної допомоги у зв'язку із наявними хронічними хворобами. Окрім цього, заявляла про відсутність ефективних засобів правового захисту у зв'язку із фактом ненадання належного медичного лікування.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції. Порушення статті 13 Конвенції.
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF MARDONSHOYEV v. RUSSIA</u> (Заява № 8279/16)
Зміст:	Заявник, який є уродженцем Таджикистану, у 1993 році приїхав до Росії на постійне місце проживання. Він отримав базову вищу освіту у коледжі в Архангельській області. В нього не було документів, що підтверджують особу. 14 серпня 2014 року управління Федеральної міграційної служби в Архангельській області визнало перебування заявника на території Росії незаконним, в результаті чого він мав покинути територію

	<p>Росії до 14 вересня 2014 року.</p> <p>Оскільки заявник не залишив Росію добровільно, суд визнав його винним у вчиненні адміністративного правопорушення, наклав штраф та прийняв рішення про примусове видворення з Росії.</p> <p>Надалі, під час процедури видворення було встановлено, що заявник не є громадянином Таджикистану, а тому процес видворення та строк його тримання під вартою є невизначеним. Попри скарги адвоката на незаконне тримання під вартою, оскільки заявник є апатридом, суд відмовив у звільненні заявника та встановив, що перебування заявника під вартою було обґрунтованим.</p> <p>Надалі суд постановив нове рішення та звільнив заявника з-під варти. Заявник стверджував про жахливі умови тримання під вартою; скаржився на порушення статті 5 Конвенції у зв'язку із тим фактом, що органи державної влади неналежно проводили процедуру видворення, оскільки усвідомлювали той факт, що видворення заявника не є можливим; стверджував про порушення його права у зв'язку із неможливістю ініціювати перегляд судового рішення про взяття під варту.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.</p> <p>Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>29/01/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>29/04/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF NIKITIN AND OTHERS v. ESTONIA</u> (Заява № 23226/16 та 6 інших)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники стверджували про неналежні умови тримання їх під вартою та відсутність ефективного засобу правового захисту. Один із заявників, пан Савва, скаржився на обмеження контактів зі своєю сім'єю.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (щодо періодів перебування в колонії заявників, коли площа на 1 засудженого становила до 3 м²).</p> <p>Відсутність порушення статті 3 Конвенції (щодо періодів</p>

	<p>перебування в колонії заявника пана Джерета, коли площа на 1 засудженого становила між 3 м² та 4 м²).</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції (у зв'язку із необґрунтованим застосуванням внутрішнього законодавства щодо заявника пана Казікса та заявника пана Тарасовського).</p> <p>Відсутність порушення статті 13 Конвенції (у зв'язку із ефективністю компенсаційного засобу юридичного захисту щодо заявника пана Нікітіна, заявника пана Тарасовського, заявника пана Віллема).</p>
Дата прийняття:	29/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/01/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF OSIPENKOV v. UKRAINE (Заява № 31283/17)
Зміст:	<p>Заявник стверджував, що під час перебування під вартою він був позбавлений належного медичного лікування та обстеження; скаржився на відсутність ефективного юридичного засобу захисту у зв'язку з цим фактом.</p> <p>Стверджував, що нездатність уряду забезпечити його належним медичним оглядом та лікуванням після вказівки Судом на здійснення таких тимчасових заходів відповідно до Правила 39 Регламенту ЄСПЛ позбавило його права на індивідуальне звернення до Суду.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 3 Конвенції.</p> <p>Порушення статті 13 Конвенції.</p> <p>Порушення статті 34 Конвенції.</p>
Дата прийняття:	31/01/2019
Дата набуття статусу	31/04/2019 (Палата)

Огляд рішень Європейського Суду з прав людини

остаточного:	Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF MASLAROVA v. BULGARIA</u> (Заява № 26966/10)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги, поданої пані Масларовою, яка була міністром праці та політики зайнятості з 2005 по 2009 рік, щодо порушення її права вважатися невинуватою через зауваження деяких політичних та судових осіб, які були опубліковані в пресі щодо кримінальної справи стосовно неї за розкрадання державних коштів.</p> <p>Зокрема, Суд визнав зауваження, висловлені прес-секретарем Генеральної прокуратури – під час прес-конференції щодо провадження у справі – і висловлювання члена парламенту, який також був заступником голови спеціальної парламентської комісії з розслідування витрат попереднього уряду, такими, що порушили право пані Масларової на те, щоб вона вважалася невинуватою, оскільки вони вийшли за межі простої передачі інформації.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 2 статті 6 Конвенції (щодо презумпції невинуватості). Порушення статті 13 Конвенції.
Дата прийняття:	31/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/01/2019 (Велика Палата)
Назва:	<u>CASE OF ROOMAN v. BELGIUM</u> (Заява № 18052/11)
Зміст:	<p>В 1997 році заявник був засуджений за вчинення нападу на підлітка, що не досяг 16 років, зґвалтування особи віком до 10 років, крадіжку, а також незаконне зберігання зброї. Строк відбуття покарання мав завершитись 20 лютого 2004 року.</p> <p>Під час відбування покарання заявник неодноразово порушував режим, погрожував працівникам. Внаслідок цього стосовно</p>

	<p>заявника було розпочато нове кримінальне провадження.</p> <p>У 2003 році щодо заявника було прийнято рішення про примусову госпіталізацію до психіатричного закладу на основі психіатричних висновків лікарів про необхідність такого лікування.</p> <p>Заявника було поміщено до психіатричного закладу 16 жовтня 2003 року, який розташований у французькомовному регіоні.</p> <p>Заявник скаржився на те, що його примусова госпіталізація до установи соціального захисту, в яку він був поміщений без психологічного і психіатричного лікування, і повна відсутність будь-яких перспектив поліпшення його стану у зв'язку з цим становила нелюдське і таке, що принижує гідність, поводження, заборонене статтею 3 Конвенції.</p> <p>Заявник також стверджував, що його тримання під вартою не було законним, оскільки він не проходив психологічне і психіатричне лікування, викликане його психічним станом.</p> <p>Заявник, який примусово перебував в установі соціального захисту з січня 2004 року, посилаючись на статті 3 і 5 Конвенції, подав скарги, які стосувалися того факту, що він не отримував психологічного або психіатричного лікування в цьому закладі через мовну проблему (він не володів мовою, якою здійснювалося лікування). Велика Палата, як і Палата, встановила порушення статті 3 у зв'язку з відсутністю адекватного лікування заявника в період з січня 2004 року по серпень 2017 року. Однак щодо статті 5 Конвенції Палата постановила, що порушення не було, і встановила зв'язок між причиною примусового тримання і психічним захворюванням заявника. На підставі статті 43 Конвенції ця справа за клопотанням заявника була передана на розгляд Великої Палати. В свою чергу Велика Палата встановила порушення статті 5 Конвенції за період перебування у медичному закладі без забезпечення належного лікування у зв'язку з наявністю мовної проблеми з початку 2004 року по серпень 2017 року.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 3 Конвенції (щодо періоду з 2004 по 2017 роки)</p> <p>Відсутність порушення статті 3 Конвенції (щодо періоду з серпня 2017 року по теперішній час).</p> <p>Порушення статті 5 Конвенції (щодо періоду з початку 2004 року по серпень 2017 року).</p>

	Відсутність порушення статті 5 Конвенції (щодо періоду з серпня 2017 року по теперішній час).
Дата прийняття:	31/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/01/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ZHURAVLEVA v. UKRAINE</u> (Заява № 45526/08)
Зміст:	<p>Як убачається з обставин справи, заявниця та її син приватизували 2-кімнатну квартиру у рівних частках. У подальшому її сина було визнано винним у вчиненні злочину та засуджено до покарання у вигляді позбавлення волі з конфіскацією майна. Надалі його частка у спільній власності підлягала продажу на аукціоні. Двічі поспіль торги на аукціоні не відбулися; внаслідок третього виставлення на продаж частки квартири вона була придбана Н. Заявниця стверджувала, що намагалась також взяти участь у торгах, оскільки була зацікавлена у придбанні цієї частки, проте їй в участі у торгах було відмовлено. Новий власник частини квартири неодноразово погрожував заявниці, переслідував, змушуючи її продати іншу частину квартири. Обґрунтовано побоюючись за своє життя, заявниця вимушено віддала ключі Н. та тимчасово жила у родичів. Декілька разів відвідувала квартиру, проте Н. їй погрожував, заявляючи, що це його власність. Пізніше заявниця зверталась до правоохоронних органів зі скаргами на погрози та вимагання продати квартиру. Далі було відкрито кримінальне провадження, в ході якого встановлено вину Н. та ще декількох осіб у вчиненні низки злочинів. Заявниця ініціювала провадження про визнання договору купівлі-продажу квартири недійсним, проте національні суди цю вимогу відхилили.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції.
Дата	31/01/2019

прийняття:	
Дата набуття статусу остаточного:	31/01/2019 (Велика Палата)
Назва:	CASE OF FERNANDES DE OLIVEIRA v. PORTUGAL (Заява № 78103/14)
Зміст:	<p>Справа стосувалася самогубства дорослого сина заявниці в період його добровільного лікування у психіатричній лікарні. Цивільний процес щодо відшкодування моральної шкоди заявниці (його матері) тривав надто довго.</p> <p>Суд постановив, що нормативно-правова база, що регулювала питання догляду сина заявниці, відповідає вимогам щодо захисту пацієнтів згідно зі статтею 2 Конвенції.</p> <p>Розвиваючи свою прецедентну практику, Суд постановив, що держави мають вживати розумних заходів для захисту пацієнтів із психіатричними розладами, які госпіталізовані добровільно, а також тих, хто примусово поміщений до лікарні. У цьому випадку органи влади надали достатню кількість гарантій та здійснили превентивні заходи, в ході яких не вбачалось реального чи можливого ризику самогубства сина заявниці. Встановлено, що в медичній установі запроваджено спеціальні режими нагляду, прийому ліків, прогулянок тощо, що, в свою чергу, забезпечує належне спостереження за станом пацієнта, тим самим не порушуючи право на приватне та сімейне життя. Суд зауважив, що лікарям медичної установи було відомо про тривалість хвороби заявника, її перебіг; окрім цього, син заявниці проводив вихідні вдома. У разі необхідності такий режим лікування сина заявниці міг корегуватися.</p> <p>Проте уряд не надав переконливих причин тривалості національних процедур компенсації – більше 11 років – і відповідно було встановлено порушення процесуального аспекту статті 8 Конвенції.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 2 Конвенції (матеріальний аспект). Порушення статті 8 Конвенції (процесуальний аспект).

Дата прийняття:	31/01/2019
Дата набуття статусу остаточного:	31/01/2019 (Велика Палата)
Назва:	CASE OF GEORGIA v. RUSSIA (I) (лише щодо сатисфакції) (Заява № 13255/07)
Зміст:	<p>Справа стосувалася затримання, утримання під вартою та вислання з Росії великої кількості громадян Грузії з кінця вересня 2006 року по кінець січня 2007 року. Згідно з версією уряду Грузії, впродовж цього періоду російські органи влади видали більше 4600 наказів про вислання грузинських громадян, з яких понад 2300 осіб було затримано і примусово вислано, а решта залишили країну самостійно. Суд встановив, що вислання громадян Грузії під час розглянутого періоду не було здійснено на основі розумного і об'єктивного розгляду обставин справи кожної окремої особи. Це становило адміністративну практику, що порушувала статтю 4 Протоколу № 4 до Конвенції.</p> <p>Велика Палата також постановила, що затримання і утримання під вартою грузинських громадян в Росії в зазначений період часу було частиною узгодженої свавільної політики затримання, утримання під вартою та вислання грузинських громадян. Як таке, воно становило адміністративну практику на порушення пункту 1 статті 5 Конвенції. Також було постановлено, що відсутність у грузинських громадян ефективних та доступних засобів правового захисту проти затримання, утримання під вартою та вислання порушило пункт 4 статті 5 Конвенції, тоді як умови утримання під вартою, в які були поміщені грузинські громадяни (переповненість камер, неналежні санітарно-гігієнічні умови та відсутність приватності), становили адміністративну практику на порушення статті 3 Конвенції. Суд також установив порушення статті 13 Конвенції, взятої в поєднанні зі пунктом 1 статті 5 та статтею 3 Конвенції. Оскільки питання про застосування статті 41 Конвенції не було готове до вирішення, Суд постановив рішення у цій справі 3 липня 2014 року, але розгляд питання відшкодування відклав і запропонував уряду-заявнику та уряду-відповідачу подати свої зауваження з цього питання і, зокрема, повідомити Суд про будь-яку угоду, якої вони могли б досягти. Оскільки сторони не досягли</p>

	<p>такої угоди, уряд-заявник подав свої вимоги щодо справедливої сатисфакції, а уряд-відповідач подав свої зауваження. 6 листопада 2015 року Голова Великої Палати запросив уряд-заявника представити список громадян Грузії, які стали жертвами «скоординованої політики арешту, затримання та виселення громадян Грузії», яку було запроваджено в Росії восени 2006 року. Уряд-заявник подав список з 1 795 потерпілих жертв 1 вересня 2016 року.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Щодо справедливої сатисфакції.</p> <p>Росія має сплатити Грузії 10 000 000 євро відшкодування шкоди, яку зазнала група з принаймні 1500 громадян Грузії; ця сума має бути розподілена між окремими жертвами по 2000 євро громадянам Грузії, які стали жертвами лише порушення статті 4 Протоколу № 4 до Конвенції (колективне виселення), і від 10 000 до 15 000 євро тим, хто також стали жертвами порушення пункту 1 статті 5 (незаконне позбавлення волі) та статті 3 (нелюдські та принижуючі гідність умови утримання) Конвенції, беручи до уваги тривалість відповідних термінів їх утримання.</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 28.01.2019 по 01.02.2019 / Відпов. за вип.: Д.П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 2. – 19 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема, й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду, з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеному на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Підписуйтеся на нашу сторінку у Facebook
fb.com/supremecourt.ua